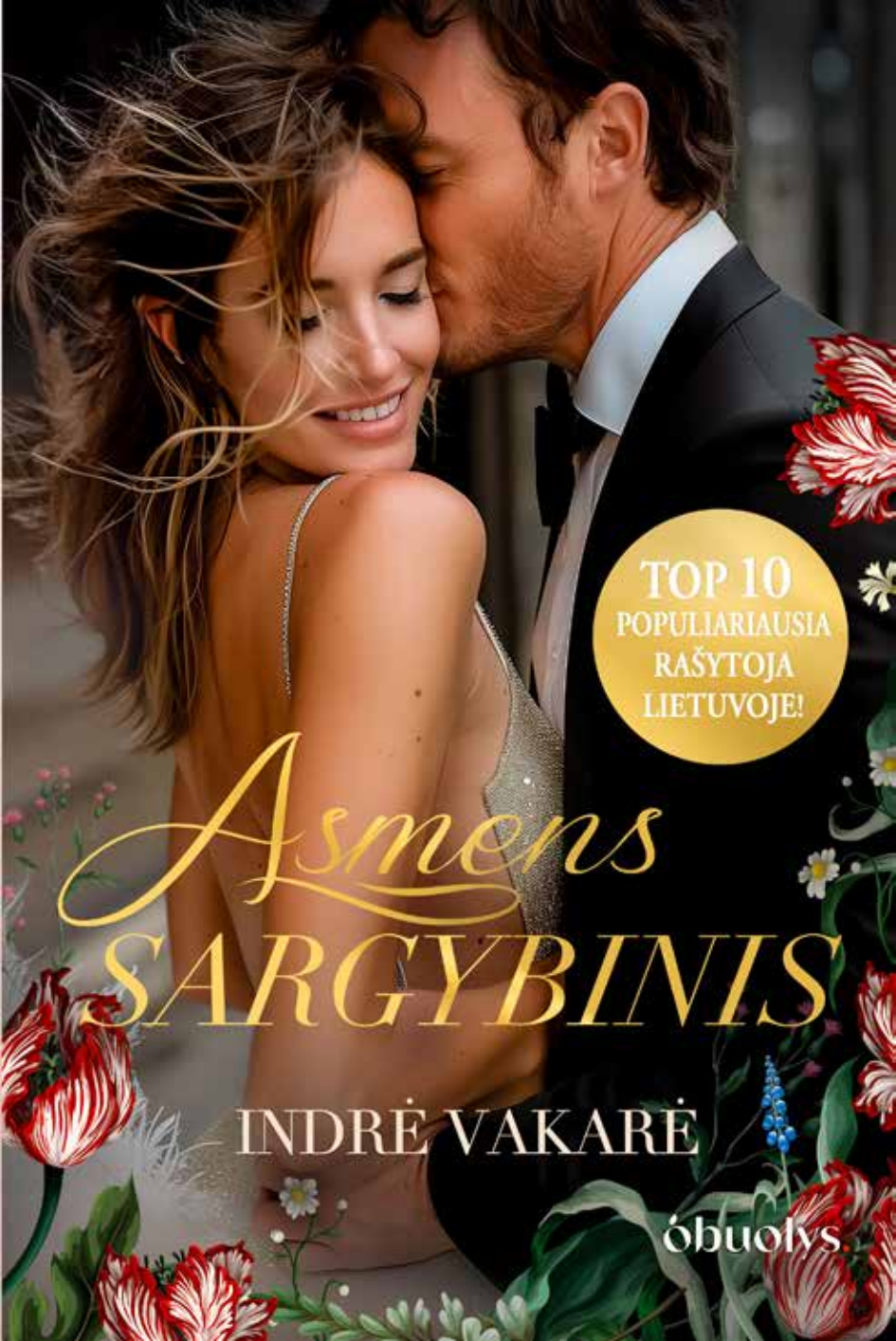

TOP 10
POPULIARIAUSIA
RAŠYTOJA
LIETUVOJE!

Asmens **SARGYBINIS**

INDRĖ VAKARĖ

Óbuolys

INDRĖ VAKARĖ

Asmens
SARGYBINIS

Romanas

PIRMAS SKYRIUS

Adrianas

– Galutinai apsisprendei? – po ilgai užsitęsusios tylos pasigirdo kimus tėvo balsas.

Užgesinęs cigaretę peleninėje jis visą dėmesį sutelkė į mane. Nors man jau beveik trisdešimt šešeri, akimirką pasijutau kaip dešimtmetis, kurį visuomet glumina tėvo klausimai.

– Taip, – nedvejodamas linktelėjau nužvelgdamas du gerokai jaunesnius brolius. Tadas, įnikęs į telefoną, kažkam rašė žinutę. Augustinas laidė žvilgsnius į praeives.

Koks aš buvau dvidešimt trejų? Atsakymą žinojau puikiai. Paniręs į darbą. Dirbti policijoje pradėjau dar studijuodamas. Sekti senelio pėdomis buvo mano viso gyvenimo tikslas, prieš kurį nublanko visa kita. Iki šiol.

– Bet tu juk supranti, kad tai ne tavo kaltė, – prisimerkė tėvas. Raukšlės apie jo burną pagilėjusios, dar

viena susimetusi tarp pražilusių antakių. Tokia pati lyg tamsiausia praraja žiojėjo ir mano kaktoje. Nuo pat tos akimirkos, kai padariau didžiausią klaidą savo gyvenime.

Laikiau save protingu. Visagaliu. Genijumi. Neturėjau menkavertiškumo komplekso ir maniau, kad nėra tokios kliūtis, kuri man būtų neįveikiama.

Bet užteko vienos klaidos ir visas mano gyvenimas sugriuvo.

Tėvas to nesupranta. Kaip ir mano draugai, kolegos, viršininkai. Interpolo būstinėje Lione jie mano prašymą atleisti iš užimamų pareigų priėmė stojiškai, niūriai, o tada visais įmanomais būdais bandė atkalbėti. Tas pats laukė ir Lietuvoje.

– Apie ką tylim? – paklausė prie stalo sugrįžusi trečioji mano tėvo žmona. Žavi moteris, vos keleriais metais už mane vyresnė. Jai plaukiant tarp arti vienas kito sustatytų restorano stalų, vyrai lydėjo ją godžiais žvilgsniais. Ji tai žinojo ir mėgavosi kiekviena dėmesio sekunde. Ir vis tiek, atrodo, nuoširdžiai mylėjo mano tėvą.

Jos klausiantis žvilgsnis apsistojo ties manimi.

– Pasakojau tėvui apie savo planus, – šyptelėjau.

– Ir kokie jie? – smalsiai žvelgė man į akis. – Grįžti į Lioną?

– Ne, – nusukau žvilgsnį.

– Kaip suprasti?... – suglumusi žvelgė ji. – Tai kokie planai?

Bergždžiai galvoje ieškojau tokio atsakymo, kuris būtų tinkamas jos ausims. Ji turėjo įtarti, kad ne vien dėl reabilitacijos delsiu grįžti į darbą.

– Planai tokie... kad neturiu jokių planų, – prisiverčiau šyptelėti, suspaudęs lūpas.

Stūmiau pilkas dienas ir juodžiausias naktis, kai negalėdamas užmigti skaitydavau kitų rašytojų kūrinius. Niekaip negalėdavau prisiversti įsijungti kompiuterio ir parašyti nors vieną savo naujojo romano sakinį.

Jaučiausi tarsi kiekvieną prakeiktą savo gyvenimo minutę mėginčiau rasti kelią tirštame rūke. Negalėjau dirbti, negalėjau rašyti. Pirmą kartą gyvenime neturėjau tikslo. Manęs niekas nedomino, telaukdavau, kol prakeiktą naują dieną apgobs naktis, ir tikėdavausi, kad nesulauksiu ryto.

– Sodyboje yra daug darbo, – galiausiai ištariau.

Tikėjausi, kad gyvendamas ten vėl pradėsiu rašyti. Gal bent tai man pavyks. Deja, keletą mėnesių net nebuvau įsijungęs kompiuterio.

Tėvas prisidegė dar vieną cigaretę. Gydytojai jau seniai uždraudė rūkyti, bet jis ignoravo visus perspėjimus. Liepė man pažadėti, kad, jam mirus, į karstą įdėsiu mėgstamų cigarečių pakelį. Kad kelionė į pragarą neprailgtų.

– O tavo darbas Interpole? – aiktelėjo ji.

– Praeitis, – atsidusau.

– Bet maniau, kad tai tik... – ji nuleido galvą. – Kad tai ne iš tikrųjų...

– Koks skirtumas, – netikėtai į pagalbą atskubėjo Augustinas. – Gal jam nusibodo?

– Bet... – Eugenija žiojosi prieštarauti, bet mano tėvo žvilgsnis ją sulaikė. – Ach...

Ji atrodė nustebusi. Nejau manė, kad vengiau jos šiaip sau? Bijojau, kad pradėjęs kalbėti pasakysiu, kaip viskas yra iš tiesų. Norėjau... mirti. Per mane žuvo žmogus – mano kolega ir ištikimas bendražygis. Robį sapnuodavau kone kasnakt, vos tik pavykdavo trumpam užsnūsti. Kaskart prabusdavau nugriaudėjus kurtinančiam sprogimui, su jo vardu lūpose.

Toje operacijoje dalyvavome trise. Laimei, Timotiejus atsipirko menkais sužalojimais, bet... Paskutinį kartą jį mačiau per Robio laidotuves. Neabejojau, kad jis mane pasmerkė. Nors to garsiai ir nepripažino. Išvyko net neatsisveikinęs.

Du padavėjai atnešė patiekalus, bet užuodus maistą mane supykino. Burbtelėjęs, kad einu į tualetą, pakilau nuo stalo. Pasiekęs išėjimą, nėriau pro restorano duris. Buvo birželio pradžia, bet oras nė trupučio nepriminė vasaros. Kaip iš kibiro pylė kaulus stingdantis lietus. Giliai įkvėpiau drėgno, vėsaus oro. Nors stengiausi mesti, švaroko kišenėje sužvejojau cigaretę ir ją mikliai prisidegiau. Niūriai nužvelgiau siaurą Vilniaus senamiesčio gatvę.

Suskambo telefonas, išsitraukęs jį iš kišenės ekrane pamačiau viršininko, tiesa, buvusio, vardą. Nuo vakar jis atkakliai skambino, tačiau žinojau, ką pasakys. Kvies sugrįžti. Guos, kad kartais nepasiseka. Girs, kad esu geriausias.

Įsijungęs mesendžerį peržiūrėjau naują Naurio žinutę. Jis bombardavo mane nuotraukomis iš savo medaus mėnesio. Vangiai šyptelėjau. Mėgau jo žmoną Teodorą. Ji vis dar nežinojo, kad aš ir esu tas Leo Grėjus, kurio romanus ji taip dievino. Įtarė Niką. Kad ir kaip tai būtų juokinga.

Juokinga ir tai, kad jau keletą mėnesių neparašiau nė žodžio. Galbūt niekada ir nebeparašysiu. Ir ši mano paslaptis taps niekam neįdomi, net jai.

Ar tikrai turiu teisę ką nors rašyti, kurti istorijas, išgalvotas ir tikras, jei pražudžiau žmogų? Kraujas subolavo

prieš akis, kūnu perbėgo šiurpas. Senyva moteris, suskleidusi ryškiai raudoną skėtį, maloniai man šypstelėjo. Laiku susivokiau atidaryti jai duris.

– Ačiū, – padėkojo įeidama.

Linktelėjau jai ir drebančiais pirštais prie lūpų priglaudžiau greitai smilkstančią cigaretę.

Grįžęs namo, į savo atokią sodybą ant ežero kranto, sunkiai sudribau į fotelį ir nuleidęs galvą panardinau pirštus neįprastai ilguose plaukuose. Išvaizda man mažiausiai rūpėjo. Nežinau, kas man dabar iš viso rūpėjo.

Vakarienė išsunkė iš manęs energijos likučius. Tėvas visą vakarą laidė užuominas apie savo išėjimą į pensiją, o tiek Augustinas, tiek Tadas iš nuobodulio vartė akis. Nujaučiau, kad norėtų, jog verslą, kurio idėją jam kadaise pametėjau, perimčiau pats, bet nedrįsta to prašyti. Gaila, kad broliai nesidomėjo įmone, kuri prieš daugiau nei dešimtmetį tapo itin sėkmingu startuoliu, pritraukė užsienio investuotojų dėmesį ir dabar klesti. Ar bent jau prieš pusmetį klestėjo. Buvau užsivertęs darbu Lietuvos policijoje ir Interpole, tačiau anksčiau stengdavausi skirti

dėmesio ir apsaugos sistemų kūrimo įmonei, kuriai vadovavo tėtis, dalindavusi idėjomis ir atidžiai stebėjau rezultatus.

Dabar nebeprisiverčiau.

Name spengė tyla. Ir tamsa. Telefone sumirguliavo Niko žinutė. Tiek jis, tiek Nauris stengėsi man pakelti ūpą. Jie geri draugai. Geresnių negalėčiau įsivaizduoti. Bet... Jie nesuprato, kad man jau niekas nebepadės.

Pabudau paryčiais. Skaudėjo kaklas ir nugara, nes taip ir užmigau fotelyje. Ilgai sėdėjau ir pro didžiulius langus stebėjau, kaip iš lėto rytuose kyla saulė. Anksčiau vos prabudęs išsiruošdavau pabėgioti, sukoręs keletą kilometrų, įšokdavau į ežerą. Po vakarykščio lietaus vanduo turėtų būti ledinis – atgaivintų, suteiktų energijos visai dienai.

Bet manęs nedomino ši diena ir energijos man nereikėjo.

Vis dėlto sunkiai atsikėliau ir patraukiau tiesiai prie ežero.

Pravėriau terasos duris, lėtai perėjau seniai pjautą veją (vaikinas iš gretimo kaimo, kurį samdydavau šiam darbui atlikti, bijojo rodytis man akyse, nes paskutinį kartą už traktoriaus sukeltą triukšmą paleidau į jį pusiau nugertą viskio butelį), su drabužiais ryžtingai įbridau į vandenį

iki krūtinės. Šaltis manęs negąsdino ir visiškai nejaudino. Buvau atbukęs visiems pojūčiams. Tarsi negyvas.

Lėtaiėjau pirmyn nė nemėgindamas plaukti. Tol, kol baltų marškinių apykaklė atsidūrė po vandeniu. Stingdantis vanduo netrukus pasiekė mano burną. Vangiai įkvėpęs žengiau gilyn. Užsimerkiau.

Išnirau godžiai gaudydamas orą. Kaltės ir pykčio ant savęs genamas krauliu nusiuriau iki ežero vidurio, tada dar greitesniu tempu – kranto link.

Ne, mano kančios šiandien nesibaigs. Būtų per lengva ir aš to nenusipelniau.

Nusipelniau ilgos, nesibaigiančios kančios. Ilgo, sunkaus gyvenimo.

Lipdamas iš vandens pastebėjau į kiemą įvažiuojantį juodą mersedesą. Iš jo išlipęs Irmantas Sidabras pasirąžė, tingiai atsirėmė į automobilio dureles ir sunėręs rankas ties krūtine stebėjo, kaip neskubėdamas žingsniuotu jo link. Į mano varvančius, prie kūno prilipusius drabužius sureagavo kilstelėdamas vieną pražilusį antakį.

Mano viršininku jis buvo daugiau nei dešimtmetį. Pažinojo mane geriau nei mano tikrasis tėvas.

Ir nepaliko manęs ramybėje.

ANTRAS SKYRIUS

Mantilė

– Ar tu nebijai? – išplėstomis akimis paklausė Dovilė. Mano geriausia draugė ir visų paslapčių patikėtinė. Ir visiška priešingybė ne tik mano išorei, bet ir vidiniam pasauliui.

– Nežinau, – gūžtelėjau pečiais. – Tai mane labiau nervina, nei kelia baimę. Bet... – atsidusau. – Kol kas nieko negaliu pakeisti.

– O kaip tavo ranka? Ar labai skauda? – nukreipė žvilgsnį į didelį baltą pleistrą, dengiantį beveik pusę mano kairiosios rankos žasto.

Skaudėjo. Dar labiau skaudėjo galvą, nes negalėjau liautis nervintis dėl to, kad per užpuolimą pavedžiau klientus. Turėjau fotografuoti vestuves ir štai... Antradienį vakare kažkokie psichopatai pradėjo į mane šaudyti. Automobilis suvarpytas kulku... Mylimas ryškiai raudonas

nedidukas automobilis, jau tapęs tarsi mano vizitine kortele. Mikas, mano viršininkas, buvo įsiutęs. Jam kiekvienas klientas – aukso vertės. Neturiu teisės nei jų rinktis, nei sirgti, nei būti pašauta. Ir nėra taip, kad su tuo nesutikčiau – toks jau mūsų verslas... Norėčiau dirbti savarankiškai, tačiau... Tai kol kas tik svajonė, neturinti nieko bendra su realybe.

Draugei atsakiau tik pavartydama akis. Už trijų dienų manęs laukė kitos suplanuotos vestuvės. Privalėjau jas fotografuoti. Kitaip Mikas vietoj manęs nusamdys kitą fotografę, ji fotografuos tas vestuves ir kitus renginius, kurie jam atrodo per daug nereikšmingi, o žmonės nežinomi. Ir pasirūpins, kad niekas nenorėtų manęs samdyti, nes toks jau tas Mikas – nedvejodamas paskleis žinią, kad esu nepatikima. Niekam juk nerūpi, ar aš tiesiog pramiegojau, ar vos nenukraudavau.

– Gal tau vertėtų išvykti? – pasiūlė ji.

– Nieku gyvu. Visa vasara suplanuota, – užtikrintai papurčiau galvą. – Juk žinai. Privalau viską atlikti tobulai, nes...

– Nes Mikas lieps nešdintis? – kilstelėjo antakius Dovilė.

Ji nuoširdžiai jo nemėgo ir negalėjau jos kaltinti. Bet jis vienintelis man, vos tik baigusiai studijas, davė progą, leido dirbti jo studijoje, naudoti visą įrangą, davė pirmuosius darbus, mokė ir leido tobulėti. Negaliu leisti sau būti išpuikusia ir mesti viską dėl to, kad jo sunkus charakteris ar kad daug iš manęs reikalauja.

Niekada nebijojau sunkaus darbo. Jau dvejus metus plušau neskaičiuodama darbo valandų ir negailėdama jėgų. Fotografija man nebuvo vien tik darbas. Tai pats mylimiausias hobis. Jaučiausi laiminga įamžindama gražiausias žmonių gyvenimo akimirkas, dievinau fotosesijas ir bendravimą su vis naujais žmonėmis. Su nuostaba ir pasigėrėjimu stebėdavau, kaip moterys, o neretai ir vyrai, fotosesijų metu išdrąsėdavo, nusiimdavo kaukes ir atsipalaiduodavo. Vėliau žvelgdami į mano padarytas nuotraukas jie stebėdavosi ir žavėdavosi... Tiesa, Mikas, pamatęs nuotraukas, pagirdavo retai. Bet juk jis – pripažintas fotografas, rengiantis parodas, fotografuojantis įžymybes.

Mano darbas man buvo viskas, net jei turėjau tenkintis Miko numestais trupiniais. Net jei turėjau taip taupyti savo svajonei įsirengti nuosavą fotostudiją, kad buvau priversta gyventi su tėčiu. Juk visada reikia ką nors paaukoti. Nejmanoma turėti visko.

Dėl kažkokio nesusipratimo visko nemesiu.

– Taip, – linktelėjau atsakydama Dovilei. Ji suspaudė lūpas į siaurą liniją. – Ir nereikia man aiškinti apie tai, kad turėčiau jį pasiųsti velniop. Man reikia šios vasaros uždarbio ir tada... galbūt...

– Tau labiausiai reikia pasitikėjimo savimi, – visažinės tonu rėžė draugė.

Ji dažnai man tai prikaišiojo. Bet aš dar nebuvo pasiruošusi, o vos tik apie tai pagalvodavau, išgirdavau Miko riksmus, kai per kovą vykusias vestuves nepadariau nuotraukos, kurioje būtų įamžintas sutuoktinių bučinyš prie altoriaus.

Tąkart atrodė, kad buvau pasiruošusi tobulai – pasirūpinau atsarginėmis baterijomis, atsarginis fotoaparatas kabojo man prie klubo, iš anksto pasikeičiau objektyvą į tinkamiausią šiai akimircai įamžinti, pasibandžiau, patikrinu ką tik padarytą nuotrauką... Ir supratau, jog kažkas negerai su fokusavimu. Nuotraukos išėjo sulietos.

Vėliau Mikas priekaištavo, kad sudaužiau jo mėgstamiausią objektyvą, kad sumoviau vestuves, kad užsakovai nesumokės, kad esu nevykėlė ir niekada neišmoksiu visko padaryti tinkamai. Šie jo žodžiai vis dar aidėjo mano ausyse.

Tai, kad mane ėmė persekioti kažkoks tėčio priešas (o jų jis turėjo pakankamai, atsižvelgiant į tai, kad buvo Lietuvos policijos generalinis komisaras), nuo Miko nutylėjau. Nes... Padariau tai, ko jis šiukštu man liepė nedaryti. Vienintelį kartą išdrįsau nepaklausti Miko ir štai...

Mūsų bendras susitarimas buvo toks, kad didžioji visų mano atliktų užsakymų uždarbio dalis turi atitekti jam. Kol dirbau su juo, negalėjau dirbti savarankiškai.

Jei jis sužinotų... Bet juk Lauryna, mano pusseserė, maldavo fotografuoti be Miko žinios, kad visas uždarbis liktų man. Ne kažkokie procentai. Ir koks rezultatas? Nei vestuvių nuotraukų, nei ramaus gyvenimo.

– Ne tik pasitikėjimo man reikia... – nutęsiau.

– Tile...

– Nustok mane mokyti, kaip reikia gyventi. Pati viską žinau. Bet dabar nieko negaliu pakeisti.

– Spėju, kad tavo tėvukas eina iš proto, – kilstelėjo vieną antakį.

– Jis jau išprotėjo. Šiandien pareiškė, kad nusamdė man asmens sargybinių, – pavarčiau akis. Prie gretimo staliuko sėdėjo du policijos pareigūnai. Ir tikrai ne atsitiktinai atsidūrėme toje pačioje vietoje tuo pačiu metu. Mano tėtis peržengė visas ribas.

– Oooo... – draugės veidas nušvito. – Gal tai Ugnius?
 – Deja... – atsidusau ir pakėliau prie lūpų jau atšalusios kavos puodelį. – Būtų per gerai...

Jei fotografija buvo pats nuostabiausias dalykas mano gyvenime, tai antroje vietoje neabejotinai buvo Ugnius. Tegu Dovilė nesupyksta, bet ji niekada ir nesužinos, kad yra trečioje vietoje. Neišduočiau to net kankinama.

Sparčiai karjeros laiptais policijoje kopiantis Ugnius Bernatonis buvo mano didžioji gyvenimo meilė. Pirmoji ir vienintelė. Nuo pat vaikystės buvome kaimynai, žaidimų draugai. Jis buvo draugiškas ir malonus, niekada su manimi nesiginčydavo, visada atsiliepdavo, kai paskambindavau, guosdavo, kai man nepasisekdavo, nepamiršdavo mano gimtadienio ir kad labiau už visus įmantriausius desertus mėgstu dar šiltus sviestinius kruasanus.

Bet kad ir kaip stengdavausi jį provokuoti, subtiliai vilioti, laidyti užuominas – jis nepasiduodavo ir elgdavosi tobulai džentelmeniškai.

Žinojau, kad jis draugauja (ir mylisi) su kitomis. Bet visi jo santykiai ilgai netrukdavo. Ir dėkui Dievui, nes nebūčiau ištvėrusi. Jis pats to nežinodamas mane skaudino, vertė elgtis neapgalvotai. Kiekvieną kartą gailėdavausi nutarusi leisti jį vienos nakties nuotykį vien iš

nuoskaudos, kad negaliu turėti Ugniaus. Tie vyrai nė iš tolo jam neprilygo, bent jau aš taip įsivaizdavau. Jam niekas negalėtų prilygti. Niekada.

– Tai ką nusamdė tavo tėtuisis?

– Nežinau. Sakė kažkoks atsistatydinęs policininkas, neva dirbęs Interpole. Turbūt koks nors senukas. Ar tik man pačiai nereikės jo saugoti?! – nusijuokiau pusiau linksmai, pusiau apimta isterijos ir gaudulio.

Visaip bandžiau tėtį atkalbėti. Maldavau ir grasinau, jog elgsiuosi taip bjauriai, kad tas jo sargybinis pats pabėgs. Bet niekas nepadėjo. Nenorėjau įžiebtį nesantaikos su tėčiu, niekada anksčiau nebuvo dėl nieko smarkiai susiginčiję. Juo labiau – mačiau, kaip jis išgyvena dėl to, kad kažkoks nusikaltėlis keršija jam per dukrą. Jo akyse regėjau tai, ko niekada anksčiau nepastebėdavau – baimę. Tad kol kas stengiausi negalvoti, kaip visa tai gali paveikti mano karjerą ir apskritai gyvenimą. Nes į galvą lindo tik baisios ir dar baisesnės ateities perspektyvos.

Visada didžiavausi tėčiu ir jo profesija, nuo pat vaikystės išpūtusi krūtinę rėždavau, kad mano tėtis yra policininkas, kad jis gaudo nusikaltėlius ir vykdo teisingumą. Žavėjausi juo. Jis man buvo pavyzdys ir žmogus, dėl kurio padaryčiau bet ką.

O dabar štai atėjo diena, kai mums abiem tenka susimokėti už jo pavojingą profesiją. Žinojau, kad jis turi priešų, kad yra daug žmonių, su kuriais jis nesutaria. Bet niekada anksčiau nebuvau tapusi taikiniu.

Apskritai jis vengė mane vestis į renginius, pristatydavo tik artimiausiems draugams. O jų buvo vos keletas ir su metais tos gretos vis retėjo.

Keršto įrankis – štai kas aš dabar buvau. Bet dėl ko? Neabejojau, kad tėtis žino. Bet net maldaujamas neatskleidė šios paslapties.

Paskendusi mintyse garsiai atsidusau. Dvilė per stalą ištiesė ranką ir suėmusi manąją spustelėjo.

Skaitykite likusius
268 iš **288** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Pro fotoaparato objektyvą esu tyrinėjusi daugybę veidų. Ieškodavau gražiausių bruožų, įstabių išraiškų, tikrų emocijų, kažko, kas sujaudintų ir priverstų sustabdyti jamžinimo vertą akimirką. Nors dabar neturėjau su savimi fotoaparato, man užgniaužė kvapą ir šią akimirką labiau už viską pasaulyje troškau jamžinti, akmenų iškalti šį vyrą čia ir dabar. Sulaikyti tą saulės blyksnį jo kasdienėje tamsoje, tą retą properšą, kuri priverčia sulaikyti kvapą ir pašiurpti odą.

Adrianui svaiginančios karjeros Interpole pavydėjo visi... Kol viena dieną dėl jo kaltės žūsta partneris, o sugniuždytas vyras, neberasdamas sielos ramybės ir nusiramino nei moterų glėbyje, nei alkoholyje, nei draugų kompanijoje, sugrįžta namo, į Lietuvą. Visgi, ramybės nėra ir čia. Generalinis policijos komisaras, savo laiku padėjęs atverti kelius ir svarbias duris, skatinęs jį niekada nepasiduoti, šįkart pats prašo pagalbos – reikia apsaugoti dukterį, kuri vos netapo pavojingų tėvo priešų auka. Tačiau jaunai ir žaviai fotografei Mantilei mintis apie asmens sargybinių atrodo mažų mažiausiai keista, o gal ir juokinga – juk pati puikiai gali savi pasirūpinti! Kol... Adrianas neįžengia į jos gyvenimą. Kodėl šis vyras, iš pažiūros toks šaltas, kelia jai visiškai netikėtas emocijas – laukines, nerimastingas, žadinančias visas jusles? Neišvengiami konfliktai, nusiėpti jausmai, herojai, kurie nekenčia vienas kito beveik taip pat stipriai, kaip ir jaučia vienas kitam beprotišką trauką – naujausias (jau 11-asis!) populiariosios meilės romanų rašytojos Indrės Vakarės romanas siūlo visa tai, ko tikėtės, ir dar žymiai daugiau. Daugiau veiksmo ir pavojų. Daugiau netikėtų siužeto posūkių. Daugiau jaudinančių scenų ir kraują kaitinančios aistros. Ir, žinoma, kaip jau įprasta Indrės romanų visatoje, čia sutiksime jau pažįstamų personažų iš kitų jos knygų, o kai kuriuos galbūt pažinsite visai kitoje šviesoje...

ANNO 2004

Kiekviena nupirktą knygą = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-745-5

9 786094 847455

Grožinė literatūra > Meilės romanas

Visiškai detali: 11 Skaitmenas

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS